

жана, записана отъ Георги Томовъ Пъшаковъ, слѣдъ това навежда, нѣколко коледни пѣсни, а на стр. 159—разни „мудри изреченія“, като: „единъ ветахъ пріятель е подобаръ отъ два новы“, „Кроткое агне бозае отъ двѣ майки, а злое нити отъ майка си“ и пр. Прѣвежда едно стихотворение отъ гръцки, писано въ честь на молдовския князь Ал. Морузъ, като се извинява за недобрия прѣводъ: Кифаловъ не билъ „искусенъ нити во сочиненіе, нити въ стихотворствъ“, но направилъ това отъ ревнителство и да не минава живота си безъ общополезна работа. Той прѣпоръчва да се напечата „собрание пѣсней отъ всея Болгаріи, т. е. книгу или пѣсенникъ“, както що иматъ всички просвѣтени народи. Въ края на книгата си Кифаловъ помѣстилъ и прѣводъ отъ историята на архимандрита Раича.

За образецъ ние привеждаме единъ кжсъ отъ езика на Кифалова. Като говори (на стр. 44 и пр.), защо българитѣ сж останали въ такова невѣжество, по край другитѣ причини, Кифаловъ навежда и тая: *„защо не са (българитѣ) има ли общество да ся грижи за церкви, оучилища и болници. Церкви и оучилища се има самъ тамъ по Болгарія, но билница не самъ чулъ още да има до сега нейдѣ въ Болгарія. О! какво добро нѣщо бы было и това! Защото тамъ много болны чловѣцы, не токо сиромасы, но и богати, заради че нема, като въ просвѣщенныи держави, болници сосъ лѣкарства и докторе, оумиратъ сосъ дни!“* А на стр. 46 той повдига въпроса за вѣстникъ и казва: *„Какво добро нѣщо бы было още да имамы на болгарский языкъ и газета!“* Първиятъ български вѣстникъ „Български орелъ“, както се знае, бѣ основанъ отъ Ив. Богоровъ въ Липиска въ 1846 год. — четири години слѣдъ възгласа на Кифалова!

Въ непрогледния мракъ, въ който българскитѣ народъ тѣнѣше по ония врѣмена, думитѣ на Кифалова за народополезни и културни прѣдначинания,